

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

2.Mf.31.168/2025/9.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság dr. Faragó Máté egyéni ügyvéd (Cím6) által képviselt **Felperes1** (Cím1) felperesnek – a dr. Hargitay Emil ügyvéd (Cím7.) által képviselt **Alperes1.** (Cím8) alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei és személyiségi jogsértés megállapítása iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 5.M.70.371/2024/33. sorszámú ítélete ellen az alperes által 34. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 125.000 (százhuszonötezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy az esedékesség napjáig fizessen meg a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételi számlájára 177.231 (százhetvenhétezer-kétszázharmincegy) forint fellebbezési eljárási illetéket. Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság határozata és az általa megállapított tényállás

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2025. június 11-én meghozott 5.M.70.371/2024/33. sorszámú ítéletével az alperest elmaradt jövedelem címén járó kártérítésként 2.124.267 forint, továbbá 91.126 forint kártérítés és a késedelmi kamatok, ezen kívül 1.042.500 forint perköltség megfizetésére kötelezte. Megállapította, hogy az alperes megsértette az alperes hangfelvételhez való jogát. Az alperest kötelezte az eljárási illeték és a tanú díjának megfizetésére.

[2] Az elsőfokú ítéleti tényállás szerint a felperes 2023. március 1-jétől állt határozatlan idejű munkaviszonyban az alperessel „Key account manager” munkakörben. A munkaszerződés 6. pontja tartalmazta a munkaköri feladatait. Ezek között szerepelt az új ügyfelek felkutatása, sales tevékenység, kapcsolattartás az ügyfelekkel, kapacitásigények meghatározása, szállítmányozási feladatok operatív megszervezése, felügyelete, az azokhoz kapcsolódó adminisztráció, megbízások számlázásra történő előkészítése.

[3] A felperes fő feladata új ügyfelek szerzése volt a közúti szállítmányozási területen. Ezen kívül az alperes egyik ügyfelének a cég1.-nek volt a kapcsolattartója, de más, kisebb alperesi ügyfelekkel is tartotta a kapcsolatot. Az előbbieken kívül kapacitásigények meghatározását is végezte. Tengerentúli, illetve vasúti szállítmányozási tevékenységet elvértve látott el.

[4] 2024. március 19-én az alperes ügyvezetője törvényes képviselői egy értekezleten arról tájékoztatta a munkavállalókat, hogy a felperes munkakörét megszüntetik. Ezt azzal indokolta, hogy a sales területen jelentős veszteség van. A 2024. március 22-i megbeszélésen az ügyvezető a logisztikai asszisztens pozíciót ajánlotta fel a felperesnek, azonban a felperes azt nem fogadta el. Az alperes az értekezletről és a megbeszélésről a felperes tudta és hozzájárulása nélkül hangfelvételt készített.

[5] A felek közötti egyeztetések nem vezettek eredményre, az új munkakörre vonatkozóan nem jött létre megállapodás. Ezért az alperes a 2024. március 25-én kelt felmondással, 30 napos felmondási idővel megszüntette a felperes munkaviszonyát. A felmondás indokolása a munkáltatói tájékoztatásra hivatkozva azt tartalmazta, hogy a felperes által betöltött pozíciót átszervezés keretében 2024. március 31-én megszüntetik a passzív költségek csökkentése és a hatékonyság növelése érdekében.

[6] Az alperes 2024. április 1-jétől üzletfejlesztési vezető munkakörre munkaviszonyt létesített egyéb érdekelttől. A munkaszerződés 6. pontja a következő feladatokat tartalmazta; multimodális alvállalkozói kör kialakítása és bővítése, kikötői ügynökök felkutatása, szerződtetése, hajós és vasúti társaságoktól díjak beszerzése, költséghatékonyság növelése, folyamat optimalizálás, innovatív módszerek bevezetése, kapcsolattartás a partnerekkel magyarul és angolul, ajánlatok kidolgozása, problémakezelés, heti riport készítése.

[7] A felperes munkaviszonyának megszüntetését követően a cégl.-vel és néhány kisebb céggel tanúl tartotta a kapcsolatot. egyéb érdekeltl új ügyfelek szerzésével foglalkozott a közúti szállítmányozás területén, majd átvette tanultól az ügyfél kapcsolattartásra vonatkozó, eredetileg a felpereshez tartozó feladatokat.

[8] Az elsőfokú bíróság az előbbi tényállás alapján bírálta el a felperes keresetét, amely a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 82. § (1), (2) bekezdésére hivatkozva, elmaradt jövedelem címén járó kártérítésként 2.124.267 forint, gépkocsi használattal összefüggésben okozott kárként 91.126 forint megtérítésére irányult és annak megállapítására, hogy a hangfelvételek készítése személyiségi jogsértést valósított meg.

[9] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy az alperes érdekébe tartozott a felmondás valóságának és okszerűségének a bizonyítása, azt kellett bizonyítani, hogy a felperes munkaköre megszűnt és ez vezetett a munkaviszonya megszüntetéséhez. A felperes perbeli hivatkozása szerint a munkaköre, illetőleg az ahhoz tartozó feladatok nem szűntek meg, azokat egyéb érdekeltl munkavállaló vette át. Ezért a perben vizsgálni kellett, hogy a felperes munkaköréhez és az újonnan létesített munkakörhöz tartozó feladatok között van-e egyezés, a feladatok döntő része azonosnak minősül-e.

[10] Az elsőfokú bíróság nem tulajdonított érdemi jelentőséget annak, hogy a becsatolt munkaszerződések szerint egyéb érdekeltl üzletfejlesztési vezető munkaköre nem egyezett meg a felperes munkaszerződésében rögzített munkakörrel. Kifejtette, a felmondás jogszerűségét nem a munkakörök elnevezése, hanem a ténylegesen ellátott feladatok alapján kell elbírálni, ezért vizsgálni kellett, hogy a felperes munkaszerződésében rögzített feladatok közül egyéb érdekeltl ténylegesen milyen feladatokat látott el.

[11] A felperes a perben arra hivatkozott, hogy a munkaszerződése 6. pontjában rögzített valamennyi feladatot ellátta. Az alperes ezt vitatta, de ezzel összefüggésben önmagának ellentmondó állításokat tett. Az ellenkérelmében azt állította, hogy a munkaszerződés 6. pontjában rögzített feladatok közül az első hármat az ügyvezető, az utolsó hármat tanúl vette át a felperestől. Az alperesi ügyvezető a perbeli személyes nyilatkozatakor már azt adta elő, hogy a munkaszerződés utolsó három bekezdése szerinti feladatokat a felperes nem is látta el.

[12] Az elsőfokú bíróság irányadónak tekintette tanúl tanúvallomását, aki azt adta elő, hogy a felperes fő feladata új ügyfelek keresése volt a közúti szállítmányozás területén, ezen kívül az egyik fő ügyféllel a cégl.-vel tartotta a kapcsolatot. Elvértve kellett új megbízókat keresnie tengerentúli vagy vasúti szállítmányozási területen és az előbbi nagy ügyfélén kívül csak egy-két kisebb céggel tartotta a kapcsolatot. A munkaszerződés 6. pontja

3. bekezdésében rögzített feladatot, vagyis a kapacitásigények meghatározását is ellátta a felperes az előbbi tevékenységek mellett. A felperes szállítmányozási feladatok operatív megszervezését, felügyeletét, akkor végezte eseti jelleggel, amikor tanú let helyettesítette. Ez csak néhány hónapra vonatkozott, mert a későbbiekben a tanú a sales területen dolgozott a felperessel és ekkortól már nem volt szükség arra, hogy a felperes helyettesítse.

[13] Az alperesnek azt kellett bizonyítania a perben, hogy a felperes munkakörébe tartozó feladatok vagy azok egy része megszűnt, illetve amennyiben azok nem szűntek meg, azokat szétosztotta a többi munkavállaló között. A felmondás jogszerűsége szempontjából az annak kibocsátása időpontjában ellátott feladatokat kellett vizsgálni. Ezért nem volt jelentősége annak, hogy 2023. tavaszán a felperes eseti jelleggel végzett-e szállítmányozással kapcsolatos feladatokat.

[14] Az alperes a perben arra hivatkozott, hogy a felperes feladatait részben az ügyvezető, részben tanú let vette át. Ezt az alperesi állítást tanú let tanúvallomása nem támasztotta alá, mert azt adta elő, hogy az új ügyfeleket egyéb érdekelt let vette át és a cég let-vel történő kapcsolattartást is átadta a tanú egyéb érdekelt letnek. A tanú arról nem rendelkezett információval, hogy az alperesi ügyvezető átvette-e feladatokat a felperestől.

[15] Nem volt vitatott a perben, hogy a munkaszerződés 6. pontja első két pontjában rögzített feladatokat a felperes ellátta. tanú let tanúvallomása alátámasztotta, hogy ezek közül az új ügyelek felkutatására vonatkozó, a közúti szállítmányozást érintő feladatot egyéb érdekelt let átvette. A cégekkel való kapcsolattartást kezdetben tanú let végezte el, de később ezeket átadta egyéb érdekelt letnek. A tanú hivatkozott arra, hogy egyéb érdekelt let tengeri szállítmányozással kapcsolatos feladatokat is ellátott, de ezekre érdemben nem tudott nyilatkozni. A rendelkezésre álló bizonyítékokból, tehát azt lehetett megállapítani, hogy a felperes és egyéb érdekelt let feladatainak legalább egy része megegyezett, vagyis egyéb érdekelt let legalább részben ugyanazokat a feladatokat látta el, mint korábban a felperes.

[16] Az alperes nem tett eleget a bizonyítási kötelezettségének, mert nem tudta kétséget kizáró módon igazolni a perben, hogy a felperes munkakörét megszüntették. Nem igazolta, hogy a felperes és egyéb érdekelt let munkaköri feladatai nincsenek egymással átfedésben, illetve azok eltérőek voltak. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a felmondás jogellenességét állapította meg és a kereset szerint rendelkezett az elmaradt jövedelem címén járó kártérítés megfizetéséről.

[17] Alaptalannak találta az alperes azon perbeli hivatkozását, hogy az általa felajánlott szállítmányozási asszisztensi munkakörben megszerezhető havi 527.000 forint jövedelmet le kell vonni az elmaradt jövedelem címén járó kárból. A felperes nem volt köteles elfogadni az alperes ajánlatát, ami a korábbi munkabéréhez képest jelentősen alacsonyabb munkabérre vonatkozott és a személyes használatra biztosított gépkocsit sem

biztosították volna a továbbiakban. Ezért a felperes munkaszerződés módosítást elutasító nyilatkozata nem minősült kárt előidéző, felróható károsulti magatartásnak.

[18] Az elsőfokú bíróság alaposnak találta a 91.126 forint kár megtérítésére irányuló keresetet is. Nem volt vitatott, hogy a munkaszerződés 10.3. pontja alapján az alperes személyes használatra céges gépjárművet biztosított a felperesnek. Erről a munkaszerződés 18.2. pontjában úgy rendelkeztek a felek, hogy a gépkocsit a munkaviszony megszűnésekor kell visszaadni. Az alperesi felmondás következtében a felperes munkaviszonya 2024. április 30-án szűnt meg, azonban az alperes már 2024. március 25-én a gépjármű visszaadására kötelezte a felperest. Ezért a munkaviszony megszűnéséig eltelt időben a felperes alappal tarthatott igényt a közlekedésével felmerült költségek, mint károk megtérítésére. A felperes a perben üzemanyagszámlával, Társaság1 jegyek, továbbá Társaság3 menetjegyek számlájával igazolta a konkrét költségeit, ezért az elsőfokú bíróság a kereset alapján kötelezte az alperest.

[19] Mellőzte az alperesi indítvány alapján a megbeszélésekről készült hangfelvételek bizonyítékként történő felhasználását a felmondás jogszerűségének értékelése körében. A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 269. § (1) és (4) bekezdése alapján kifejtette, hogy az alperes az általa jogsértő módon, felperesi hozzájárulás, beleegyezés nélkül készített hangfelvételek bizonyítékként történő felhasználását kérte. Az elsőfokú bíróság az így bizonyítandó tények és körülmények mérlegelése során arra az álláspontra jutott, hogy az átszervezés, mint indok bizonyításának nem egyedüli és kizárólagos eszköze volt a munkáltatói értekezletről és az egyeztetésről készült hangfelvétel. Mindezek alapján az alperes ezzel kapcsolatos indítványát elutasította.

[20] Az elsőfokú bíróság alaposnak találta a személyiségi jogsértés megállapításával kapcsolatos kereseti kérelmet is. Mivel nem volt vitatott, hogy a 2024. március 19-i és március 25-i megbeszélésekről az alperes úgy készített hangfelvételt, hogy erről előzetesen nem tájékoztatta a felperest és nem kérte ki a hozzájárulását. Mindezek alapján megállapítható volt az Mt. 9. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:43. § g) pontja, 2:48. § (1) bekezdése, 2:51. § (1) bekezdés a) pontja megsértése.

Az alperes fellebbezése

[21] Az elsőfokú ítélet elleni fellebbezésében az alperes az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a keresetet teljes egészében elutasító érdemi döntés meghozatalát és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte.

[22] A Pp. 279. § (1) bekezdése úgy érdemére kiható megsértését állította. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat tévesen értékelte, amikor tanúl tanúvallomásának tulajdonított perdöntő jelentőséget és emiatt alaptalan következtetésekre jutott. Nem értékelte

az egyéb bizonyítékokat, így egyéb érdekeltl munkaszerződését, holott az alperes azzal igazolta, hogy az új munkavállaló és a felperes munkaköri feladatai ténylegesen eltértek egymástól és a felperes munkaköre megszűnt. A két munkaszerződés 6. pontja összevetésével megállapítható, hogy azok között egyetlen egy olyan feladat sincs, amelyek átfedésben lennének egymással.

[23] tanúl tanúvallomásával egyezően nyilatkozott törvényes képviselől ügyvezető is, amikor azt adta elő, hogy egyéb érdekeltl feladatai döntően egy teljesen új üzleti ághoz, a multimodális szállítmányozás lebonyolításához kapcsolódnak. Ezt a tevékenységet az alperes 2024. április 1-je előtt még nem végezte. egyéb érdekeltl munkaköri feladatai között a legfontosabb három feladat ehhez kapcsolódik. A multimodális szállítmányozáshoz kell alvállalkozói kört kialakítani, bővítenie, kikötői ügynökök felkutatásával, szerződtetésével, valamint a hajós és vasúti társaságoktól díjak beszerzésével. Mindezt okirattal bizonyította, azonban az elsőfokú bíróság ezekre egyáltalán nem tért ki az ítélet indokolásában.

[24] Az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy egyéb érdekeltl a munkaideje jelentős részében a felperes munkaköri feladatait látta el. Erre vonatkozóan azonban semmilyen bizonyítékot nem jelölt meg. Megszegte a bizonyítékok mérlegelésére vonatkozó kötelezettségét, mivel a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem lehetett ilyen következtetésre jutni. Az előbbieket tanúl tanúvallomása sem támasztotta alá.

[25] Az elsőfokú ítélet megállapításával ellentétben az alperes bizonyította, hogy a felmondás indoka valós és okszerű, az megfelelt az MK 95. számú állásfoglalásban rögzített követelményeknek. A Kúria gyakorlata szerint a perben az átszervezés megvalósulását kellett bizonyítani, ami a munkáltató működésével összefüggő oknak minősül (Kúria Mfv.10.220/2013/5.). Az elsőfokú bíróságnak tehát azt kellett volna vizsgálnia, hogy megvalósult-e az átszervezés és ennek következtében megszűnt-e a felperes munkaköre. Mindezt a felmondás közlésének az időpontjára tekintettel kellett volna értékelni.

[26] A felperes a perben nem vitatta, hogy 2024. március 31-ével megtörtént az átszervezés, mivel megszüntették a sales osztályt, ahol a felperes is a munkáját végezte. Ezen kívül a felperes munkaköri feladatait átadták más munkavállalónak, vagyis az alperes munkaköröket vont össze. A bírói gyakorlatot is figyelembe kellett venni, amire már az elsőfokú eljárás során hivatkozott. A BH1998.508 számú döntés szerint az átszervezés nem kizárólag a szervezeti felépítést érintő változást jelent, azt megvalósíthatja a munkaköri feladatelosztás megváltozása is, amikor a munkakörhöz tartozó feladatokat az adott munkáltatónál állományban lévő dolgozók között szétosztják, vagyis a munkakörök összevonására kerül sor. Átszervezésnek minősül minden olyan munkáltatói intézkedés, amely következtében a munkavállaló feladatait a továbbiakban más munkavállaló látja el.

[27] Az alperes igazolta a perben, hogy a felperes munkaszerződése 6. pontjában rögzített hat munkaköri feladat közül négy megszűnt, az ügyfelekkel történő kapcsolattartást

törvényes képviselői ügyvezető, a szállítmányozási, operatív koordinációs feladatot pedig tanúl vette át. A munkakörök összevonása tehát megvalósult, vagyis az alperes bizonyította az átszervezést. A felmondás megfelelt a jogszerűség követelményének, mert a felperesi feladatokat átcsoportosította és munkaköröket vont össze (BH2006.26, BH2010.22). Az a tény, hogy a felperes által ellátott hat munkaköri feladatból kettő továbbra is létezik, nem cáfolja a felmondás jogszerűségét. A bírói gyakorlat a felmondás jogszerűségét igazolja, mert az elsőfokú ítélettel ellentétben a felperes munkaköre bizonyítottan megszűnt, egyéb érdekeltt nem a felperes munkakörére alkalmazták (BH2003.171, Mfv.10.668/2013/12., Mfv.10.479/2014/1., Mfv.10.335/2014., Mfv.10.438/2015., Mfv.10.335/2014., Mfv.10.292/2018., Mfv.10.645/2012.).

[28] Hasonló jellegű munkakörök esetén különös gonddal kell vizsgálni az adott munkakörökben ellátott feladatokat, az azok közötti eltérést (BH2001.38). Ennek során a ténylegesen ellátott feladatoknak és nem a munkakör elnevezésének van jelentősége. Ezen kívül értékelni kell a végzendő munkák jellegét, a beosztás szintjét. Az elsőfokú bíróság azonban a felperes és egyéb érdekelt munkaköri feladatainak összevetéséből téves következtetésekre jutott, mert a két munkaszerződésből kétségtelenül megállapítható, hogy a felperes „Key account manager” munkaköre teljes mértékben eltért egyéb érdekelt üzletfejlesztési vezetői munkakörétől.

[29] egyéb érdekelt újonnan létrejött munkakört töltött be a 2024. március 31-i átszervezés, illetve szervezeti átalakítás következtében. Nem volt feladata a felperes munkakörével egyező új ügyfelek felkutatása és a sales tevékenység sem. Az új munkakör a multimodális alvállalkozói kör létrehozására és bővítésére vonatkozott, ami a kikötői, vízi szállítmányozást, illetve a vasúti szállítmányozást érintette. Ehhez kapcsolódóan egyéb érdekelt operatív feladatokat is ellátott. A munkakörök összevetéséből aggálytalanul megállapítható, hogy a két munkakör nem egyezett meg. Mindezt okirattal, a törvényes képviselő nyilatkozatával és tanúl tanúvallomásával bizonyította. Az elsőfokú bíróság ezeket a bizonyítékokat nem vonta teljesen az értékelése körébe és nem indokolta meg, hogy a releváns bírói gyakorlatot miért nem alkalmazta.

A felperes fellebbezési ellenkérelme

[30] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a jogszabályoknak teljes mértékben eleget tett, a tényállást helyesen állapította meg, az alkalmazandó jogszabályok alapján megfelelő következtetésekre jutott.

[31] A perben az alperes érdekébe tartozott a felmondás valósága és okszerűsége bizonyítása. Az elsőfokú bíróság erről megfelelően tájékoztatást adott a felek számára. Az alperes ennek ellenére a bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, mert nem bizonyította, hogy a felperes munkaköre megszűnt. Ennek során nem a munkakör elnevezésének, hanem a

ténylegesen ellátott feladatoknak van jelentősége. Az alperes a perben vitatta, hogy a felperes a munkaszerződés 6. pontjában ellátott valamennyi munkaköri feladatát ellátta. Ezért egyéb érdekelt munkaszerződése sem tekinthető irányadónak, vagyis vitatottnak minősült, hogy a munkaszerződése a tényleges munkaköri feladatokat tartalmazta-e.

[32] Az alperes a fellebbezésben alaptalanul hivatkozott arra, hogy egyéb érdekelt munkaszerződése nem tartalmazott egyetlen olyan feladatot sem, amely azonos volt a felperes feladataival. tanúl pedig nem állította, hogy egyéb érdekelt döntően a multimodális fuvarozáshoz kapcsolódó feladatokat látott el. Kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy nem látott rá az új munkavállaló munkavégzésére és nem tudta meghatározni, milyen arányt képviselt egyéb érdekelt munkájában a tengeri, illetve a közúti szállítmányozás. A tanú arra is nyilatkozott, hogy egyéb érdekelt nemcsak tengeri szállítással, hanem közúti szállítással is foglalkozott és új ügyfelek felkutatását is végezte. A vallomásából, tehát nem lehetett arra következtetni, hogy egyéb érdekelt esetében nem a közúti szállítmányozás volt a döntő tevékenységi kör. Az alperes arra is alaptalanul hivatkozott, hogy 2024. április 1-je előtt egyáltalán nem végzett multimodális szállítmányozási tevékenységet. Ezzel szemben tanúl a tanúvallomásában előadta, hogy voltak tengerentúli, illetve vasúti szállítmányozási területek, bár ezek nem voltak jellemzőek.

[33] Helyesen értékelte az elsőfokú bíróság az ellentmondásos alperesi nyilatkozatokat is. Az alperes az ellenkérelmében azt adta elő, hogy a felperesi munkaszerződés 6. pontjában rögzített első három feladatot az ügyvezető, a második három feladatot tanúl vette át. Az ügyvezető a személyes meghallgatása során azonban kifejezetten vitatta és tagadta, hogy a tanúl által átvett feladatokat a felperes végezte. tanúl pedig nem tudott arra nyilatkozni, hogy a felperes feladatai közül miket vett át az alperesi ügyvezető.

[34] Nem volt vitatott, hogy a felperes két fő tevékenysége, a sales munka és az ügyfelekkel történő kapcsolattartás volt. tanúl a tanúvallomásában azt is előadta, hogy az új ügyfelek felkutatása egyéb érdekeltlhoz került és a tanú neki adta át a kapcsolattartói feladatokat is. Ebből azt a következtetést lehetett levonni, hogy egyéb érdekelt munkakörének egy részét szükségszerűen a felperes feladatai tették ki. Az elsőfokú bíróság a tárgyaláson próbálta tisztázni a munkaköri feladatokat, azonban a tanú nem tudott pontosan nyilatkozni, ezért a vallomása alapján nem lehetett konkrét megállapításokat tenni egyéb érdekeltl és a felperes feladatait illetően. Ezért helyes az az ítéleti következtetés, hogy a két munkaköri feladat legalább részben azonos volt.

[35] Az alperest terhelte annak aggálytalan bizonyítása, hogy a felperes és egyéb érdekelt munkaköri feladatai nem egyeztek meg, de a bizonyítási kötelezettségnek nem tett eleget. Mindössze egyetlen okirati bizonyítékot csatolt a perben, egyéb érdekelt munkaszerződését. Az ügyvezető perbeli nyilatkozata nem minősült tanúvallomásnak, csak a fél nyilatkozatának. Az alperesnek tanúl meghallgatásán kívül további indítványa nem volt, kizárólag egy jogellenesen készített hangfelvételre hivatkozott, amelynek a felhasználását az elsőfokú bíróság a Pp. 265. § (1) bekezdése szerint helyesen mellőzte.

[36] Nem az elsőfokú bíróságnak kellett mérlegelnie a munkakörök közötti különbséget, hanem azt az alperesnek kellett volna bizonyítani. A rendelkezésre álló bizonyítékokból viszont nem lehetett következtetni a ténylegesen ellátott feladatokra, erre ugyanis nem terjesztett elő bizonyítási indítványt az alperes.

[37] A perben az átszervezés megvalósulását kellett vizsgálni. Az alperesi törvényes képviselő perbeli nyilatkozatai szerint, a felperes munkakörét megszüntették, de az általa elsődlegesen végzett sales-es tevékenység nem szűnt meg az alperesnél. Ebből következően a sales tevékenység továbbra is jelen van az alperesnél. Az alperes a munkaköri feladatok szétosztására vonatkozóan kizárólag egyéb érdekelt munkaszerződését csatolta, más okirati bizonyítékot, így Szervezeti és Működési Szabályzatot vagy tanút, illetve az ügyvezető munkaszerződés-módosítását nem csatolta és további tanúk meghallgatását sem kérte. Az pedig, hogy a sales osztály, mint szervezeti egység megszűnt, a felmondás jogszerűsége szempontjából nem volt releváns.

[38] Az alperes által hivatkozott bírói gyakorlat szerint a megszüntetett munkakörhöz kapcsolódó feladatok kizárólag a megmaradó munkavállalók között kerülhetnek szétosztásra. A felperes azonban azt állította a perben, hogy a munkaköri feladatait nemcsak a meglévő munkavállalók között osztották szét, hanem egyéb érdekelt új munkavállaló is ellátja azokat. Az alperes nem bizonyította, hogy a felperes feladatait kizárólag a megmaradó munkavállalók vették át, sőt kifejezetten ellentmondásos nyilatkozatokat tett a perben. A felperes kérte figyelembe venni, hogy egyéb érdekelt közösségi médiában sales managerként határozza meg a munkakörét.

[39] A fellebbezés iratellenesen tartalmazza, hogy a felperes munkaszerződésben rögzített hat feladatából négy megszűnt. tanút erről nem is nyilatkozott, az alperes az ellenkérelemben pedig azt állította, hogy ezeket a feladatokat átvették a felperestől. Az alperes a fellebbezésben sem jelölt meg konkrétumokat, csupán azt állította, hogy az egyik meg nem jelölt feladatot tanút, a másikat az ügyvezető vette át. Ezek egyébként is új tényállítások, amelyekre a Pp. 373. § (2) bekezdése alapján nem volt lehetőség a fellebbezési eljárásban.

[40] A bírói gyakorlatra történő hivatkozás a felet nem mentesíti a bizonyítási kötelezettség alól. A munkaköri feladatok meglévő munkavállalók közötti szétosztását az alperes a kifejtettek szerint nem bizonyította. Az összecszerűsége, továbbá a személyiségi jogsértést illetően nem adott elő fellebbezési indokokat, nem jelölt meg sem anyagi, sem eljárási jogszabálysértést.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[41] Az alperes fellebbezése nem alapos.

[42] Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján megalapozott döntést hozott, a döntés indokaival is egyetértett a másodfokú bíróság.

[43] A fellebbezési eljárásban irányadó tényállás szerint, az alperes a 2024. március 25-én kelt felmondással arra hivatkozva szüntette meg a felperes munkaviszonyát, hogy az általa betöltött pozíció 2024. március 31-én a passzív költségek csökkentése és a hatékonyság növelése érdekében átszervezés okán megszűnik.

[44] Az Mt. 64. § (2) bekezdésében foglaltakra figyelemmel a nyilatkozattevőt, vagyis jelen esetben az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a felmondás indokai valóságos és okszerűek, figyelemmel az MK 95. számú állásfoglalásban kifejtettekre is.

[45] Az alperes érdekébe tartozó bizonyítás terjedelmét a Pp. 265. § (1) bekezdése alapján az határozta meg, hogy a felperes a felmondás indokait, milyen okból vitatta. Ez alapján abból kellett kiindulni, a felperes az elsőfokú eljárás során következetesen azt állította, hogy az általa ellátott feladatok nem szűntek meg, mert azokat a 2024. április 1-jétől munkaviszonyban foglalkoztatott egyéb érdekelt munkavállaló látta el. Az elsőfokú eljárás során nem merült fel arra vonatkozó adat, hogy a jogi képviselővel eljáró alperes nem volt tisztában az őt terhelő bizonyítási érdek, illetve a bizonyítás sikertelenségének a következményeivel. Ennek ellenére az elsőfokú bíróság a 2024. október 30-i tárgyaláson (5.M.70.371/2024/17. sorszámú jegyzőkönyv) tájékoztatta a feleket arról, hogy az alperesnek kell bizonyítani a felmondás indokainak valóságát és okszerűségét, a felperesi munkakör megszűnését.

[46] Az alperes által indítványozott keretek között lefolytatott bizonyítás adataiból az elsőfokú bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdése megsértése nélkül következtetett arra, hogy az alperes a felmondási indok valóságát és okszerűségét nem bizonyította.

[47] A becsatolt munkaszerződések, a munkakörök eltérő elnevezésétől függetlenül, önmagukban nem voltak elégségesek annak bizonyítására, hogy a felperes milyen feladatokat végzett és ezek mennyiben tértek el egyéb érdekelt feladataitól. Az alperes által is hivatkozott bírói gyakorlat szerint ugyanis nem a munkaszerződésben meghatározott munkakör elnevezésének van jelentősége, hanem annak, hogy az érintett munkavállalók milyen feladatokat végeznek. (BH2008.28.). A becsatolt munkaszerződés amiatt sem volt elégséges bizonyíték az alperesi előadások igazolására, mert a felperes annak ismeretében is következetesen állította, hogy egyéb érdekelt az ő feladatait vette át.

[48] Az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte tanú1 tanúvallomását, mert a tanú több releváns kérdésre nem tudott konkrét, érdemi nyilatkozatot tenni. egyéb érdekelt1 munkaköri feladatainak konkrétumaira, részleteire nem tudott érdemben nyilatkozni. Kérdésre kifejezetten azt adta elő, nem tudja meghatározni, hogy egyéb érdekelt1 feladataiban a közúti, illetve tengerentúli szállítmányozással, fuvarozással kapcsolatos feladatok ellátása, ilyen ügyfelek felkutatása, milyen arányt képviselt a közúti feladatokhoz képest (5.M.70.371/2024/29. sorszámú jegyzőkönyv, 8. oldal 1. bekezdés).

[49] Nem volt vitatott, hogy a felperes alapvetően közúti szállítmányozással, ehhez kapcsolódóan új ügyfelek felkutatásával foglalkozott, ezen kívül egy fő ügyfélnek volt a kapcsolattartója és voltak kisebb ügyfelei is. A tanúvallomás alapján megállapítható volt azonban, hogy tanú1 csak átmenetileg vette át a fő ügyféllel és a kisebb ügyfelekkel történő kapcsolattartást, mert ezeket a feladatokat átadta egyéb érdekelt1nek. Arra pedig a tanú egyáltalán nem tudott érdemben nyilatkozni, hogy az alperes ügyvezetője milyen feladatokat vett át a felperestől. Ez utóbbi kérdésben okirati és egyéb bizonyíték sem állt rendelkezésre. Az alperesi ügyvezető perbeli nyilatkozatai a Pp. 267. § (1) bekezdésére figyelemmel, nem bizonyítéknak, hanem az alperes nyilatkozatának minősültek. Az alperes a perben ellentmondásosan nyilatkozott a felperes által ellátott feladatokat és azok átvételét illetően. Ezekre a körülményekre is helytállóan tért ki az elsőfokú bíróság. Emiatt azt sem lehetett megállapítani, hogy volt-e olyan munkaköri feladata a felperesnek, amelyet az ügyvezető vett át véglegesen, vagyis amelyek bizonyosan nem képezték egyéb érdekelt1 munkaköri feladatait. Az alperes a fellebbezésével ellentétben a munkakörök átalakítását, összevonását nem bizonyította, még egyértelmű, világos tényállítást sem tett ebben a körben.

[50] A BH2001.38. számú döntés jelen ügyben alkalmazandó volt. Abban a Kúria kifejtette, átszervezés esetén a felmondással érintett munkavállalóhoz hasonló munkakört betöltő munkavállaló alkalmazása esetén a bíróságnak különös gonddal kell vizsgálni a felmondási indok valóságát. Az irányadó bírói gyakorlat szerint abban az esetben fogadható el, hogy a létrehozott új munkakör nem azonos az átszervezéssel érintett munkakörrel, ha az új munkavállaló által ellátandó feladatok nagyobb részben, tehát túlnyomórészt eltérnek. Erre a lényeges körülményre azonban a jelen perben nem álltak rendelkezésre bizonyítékok, ezért tanú1 tanúvallomását figyelembe véve helytálló volt az elsőfokú bíróság következtetése arról, hogy egyéb érdekelt1 és a felperes munkaköri feladatai részben megegyeztek.

[51] Az alperesnek kellett volna bizonyítani, hogy egyéb érdekelt1 az átvett feladatok ellenére túlnyomórészt olyan feladatokat látott el, amelyeket a felperes korábban nem végzett. Erre vonatkozó egyértelmű bizonyíték azonban nem állt rendelkezésre. tanú1 vallomása sem igazolta az alperesi állításokat, mert nyilatkozata szerint a tengerentúli, illetőleg hajózási szállítmányozással kapcsolatos feladatok valójában nem voltak teljesen újak az alperesnél, ilyen jellegű tevékenységet, bár nem folyamatosan, de a felperes is végzett (5.M.70.371/2024/29. sorszámú jegyzőkönyv, 6. oldal, 4. bekezdés).

[52] Helytállóan hivatkozott a felperes a fellebbezési ellenkérelmében arra, hogy nem pótolhatja a bizonyítást a releváns bírói gyakorlat ismertetése. Az alperes az elsőfokú eljárásban is részletesen kitért az átszervezéshez kapcsolódó számos elvi határozatra, kúriai döntésre, ennek ellenére a egyéb érdekeltl által ellátott feladatokra érdemi bizonyítási indítványa nem volt. A másodfokú bíróság egyetértett az alperes által jogszerűtlenül készített hangfelvételek mellőzésével is. Azok még abban az esetben sem pótolhatták a perben az átszervezés, illetve a munkakör megszüntetéséhez kapcsolódó tények bizonyítását, amennyiben a felmondás közlésekor a felperes tudomásul vette a vele akkor közölteket. Egyébként a perben nem azt vitatta, hogy történt átszervezés és megszűnt a sales osztály, hanem azt állította, hogy a feladatai az új munkavállaló munkakörét képezik.

[53] A fellebbezésében az alperes a teljes elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte, ezért a fellebbezés a Pp. 110. § (3) bekezdése értelmében az elsőfokú ítélet valamennyi rendelkezését érintette. Az alperes azonban a gépjárműhasználathoz kapcsolódó 91.126 forint kártérítés, továbbá a személyiségi jogsértés megállapítása kapcsán jogszabálysértést és jogi érvelést sem adott elő. Mindezekre tekintettel a fellebbezés alapján ebben a körben nem volt lehetőség az elsőfokú döntés érdemi felülbírálatára.

[54] A kifejtettek szerint a másodfokú bíróság a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

Záró rendelkezések

[55] A fellebbezési eljárásban a felperes pernyertes lett. A fellebbezési ellenkérelmében 125.000 forintban számította fel a másodfokú perköltségét, megbízási szerződésre hivatkozva 25.000 forint + óradíj alapján öt munkaóra felszámításával.

[56] A másodfokú bíróság a Pp. 82. § és 83. § (1) bekezdése alapján a felszámításnak megfelelően határozta meg a felperes másodfokú perköltségét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2004. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése alkalmazásával.

[57] Az illeték mértékéről és megfizetéséről az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 46. § (1) bekezdése és 78. § (4) bekezdése tartalmaz rendelkezéseket, figyelemmel a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2a) bekezdésére.

[58] A másodfokú bíróság tájékoztatja az alperest, hogy az illetéket a NAV 10032000-01070044-09060018 illetékbevételei számlájára kell befizetni, a közleményben fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, a fizetésre kötelezett adóazonosító számát.

[59] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2025. november 11.

dr. Orosz Andrea s.k.
s.k.

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.

dr. Szalai Beatrix

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró